

[Handelsministeren]

bebyggelse, hvor der ikke er sket ændring af hastighedsgrænserne, er der dog næppe grund til at antage, at tidsforbruget inden for dette specielle område i synderlig grad vil blive påvirket af de indførte hastighedsbegrænsninger.

Den indirekte omkostningsforøgelse for erhvervslivet, som indførelse af hastighedsrestriktionerne kan indebære, må ses i sammenhæng med de omkostningsbesparelser, som den tilstræbte forbrugsnedgang medfører. Hvis ikke der bringes overensstemmelse mellem efterspørgsel og udbud på det internationale oliemarked ad forbrugsbegrænsningens vej, bliver det priserne, der må skabe balancen, og virkningerne heraf på vort omkostningsniveau og betalingsbalancen kan blive langt ubehageligere end de ulemper, som de vedtagne forbrugsbegrænsende foranstaltninger medfører.

Til *justitsministeren* (9/3 79) af:

Inger Stilling Pedersen (KrF):

»Finder ministeren det rimeligt, at der kræves et professionelt kendskab til børn for at få lov til at adoptere et handicappet barn, og hvad vil ministeren gøre for at sikre handicappede børn et hjem?«
(Spm. nr. 697).

Begrundelse.

Et forældrepar, som skulle have gode forudsætninger for at skabe et godt hjem for et handicappet barn, nægtes adoptionstilladelse, bl. a. med den begrundelse, at de ikke har professionelt kendskab til børn.

Er det bedre for børn at blive på institution end at få et hjem? Afslag begrundes f. eks. med, at adoptivforældrene er lidt for gamle. Måske ville netop et handicappet barn kunne få de bedste forhold hos lidt ældre forældre. Men det vigtigste er, hvordan det går de handicappede børn, som nægtes et hjem.

Besvarelse (15/3 79):

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Som det er spørgeren bekendt fra tidligere besvarelser af spørgsmål vedrørende godkendelse som adoptanter (spørgsmål 322 og 323 i folketingsåret 1978-79), træffes afgørelse i disse sager af særlige samråd ved de amts-

kommunale socialcentre med rekursmulighed til adoptionsnævnet, der har den endelige afgørelse. Justitsministeriet kan således ikke gribe ind og ændre nævnets afgørelser.

Jeg kan således ikke gå ind i drøftelse af den konkrete sag.

For så vidt angår de generelle retningslinier for godkendelse som adoptivforældre har disse været drøftet i folketinget adskillige gange i den senere tid, senest ved forespørgselsdebatten i folketinget den 1. februar 1979. Jeg må derfor henholde mig til, hvad jeg har fremført ved disse lejligheder.

Jeg kan tilføje, at det af adoptionsnævnet er oplyst, at det efter nævnets opfattelse ikke hidtil har været vanskeligt at sikre handicappede børn et hjem gennem adoption.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af:

Forslag til lov om vikarbureauer [af Melchior (CD) m. fl.].

(Lovforslag nr. L 181. Fremsat 13/2 79).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Arbejdsministeren (Auken):**

Centrum-demokraternes forslag tager særlig sigte på at bringe vikarbureauvirksomhed, der hidtil har været reguleret efter arbejdslovsloven, ind under en selvstændig lov. Jeg kan sige, at vi tidligere her i folketinget har behandlet et tilsvarende forslag fra centrumdemokraterne, at det i sin tid fik en meget grundig behandling her i folketinget, men at det ikke kunne samle tilstrækkelig tilslutning til at blive gennemført.

Jeg kan som min forgænger på området sige, at jeg ikke føler, der er et dokumenteret behov for en udvidet adgang til at drive vikarbureauvirksomhed på det danske arbejdsmarked ud over de kontrollerede muligheder, der i dag findes inden for handels- og kontorområdet, men at vi i konsekvens af det forslag, der i sin tid blev fremsat af centrumdemokraterne, bad landsarbejdsnævnet, som jo rummer den ekspertise på arbejdsmarkedet, der er en så nødvendig og afgørende forudsætning for en rimelig politik